

ADRIANA
MACHÁČOVÁ

30
ROKOV

S LÁSKOU KU KNIHÁM

IKAR

IKAR

DOKONALÝ MANŽEL

ADRIANA
MACHÁČOVÁ

DOKONALÝ MANŽEL

IKAR

Copyright © 2020 by Adriana Macháčová
Jacket design © 2020 by Juraj Šramko
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7635-2

Niet väčšej bolesti ako spomínať
v nešťastí na čas šťastia.

Dante Alighieri

Povedal niekto skutočnú pravdu o svojom manželstve? Ja teda rozhodne nie! Prirodzene, s priateľkami rozoberáme, ako ten *jej* štyri hodiny skladal obyčajnú skriňu, ktorú by sama zložila nanajvýš za dve. Alebo ako *on* tej druhej maľoval byt bez toho, aby si prečítal návod a aby farbu najprv rozriedil či aspoň zamiešal. Bavíme sa o chlpoch v kúpeľni, neporiadku v kuchyni, o omrvinkách, ktoré po jedle tí *naši* zmietnu dlaňou zo stola na zem. Zásadne používame zámená a veľavravnú, akúsi kódovanú mimiku.

Samozrejme, aj ja do debaty prispievam rôznymi príbehmi. Ten *môj* v nich zväčša vystupuje ako akčný hrdina, ktorý všetky chlapské práce zvláda ľavou zadnou, i keď kohútik v kuchyni stále kvapká a obraz v obývačke visí trochu šikmo. Nikdy som sa však s priateľkami nepodelila o historky, ktoré ma trápia. A už vôbec som sa nezmieniła o *tom* dni. Ani by som nevedela, ako mám začať. Jedno je však isté, v ten májový deň som pochopila definíciu zrady. Chcela som zabudnúť, bolo by to tak najlepšie. Lenže zrada je večná a zabúdať sa nedá naučiť. Nech človek utečie akokoľvek ďaleko, minulosť mu je v päťách. Spomienky ma pália ako stará nezahojená rana. Nič s tým nenarobím.

Prejdem radšej rovno k veci. Telefón mi vyzvával v ruke, ale nestihla som hovor prijať. Letuška na mňa zagúľala očami a jasným gestom mi naznačila, nech ho okamžite vypnem. Lietadlo sa pripravovalo na štart a motory hučali. Zatlačila som hlavu do opierky a zavrela oči. Zvuk motorov zosilnel a pripomenul mi tak často opakované matkine slová: „Driem ako kôň, aby sme sa mali dobre. Nevieš si ani predstaviť, pod akým tlakom som.“

Mala som trinásť, keď sa rodičia rozviedli, pretože „kariéra nadovšetko“ bola matkiným hlavným mottom. S otcom boli kolegovia, vždy mu chcela dokázať, že je lepšia než on. Nekompromisne išla za svojím cieľom. Na nikoho nebrala ohľad. Prvou métou bolo zasadiť na miesto riaditeľky a o niekoľko rokov nato obsadiť teplú stoličku viceprezidentky jednej z najväčších farmaceutických firiem. Podarilo sa jej to pomerne rýchlo, zato všeličo sa o nej šuškalo. Prezývka Vtierka Vierka, ktorá matke prischla, bola najneškodnejšia. Pani viceprezidentka ju však ignorovala.

„Raz všetkých hajzlov nemilosrdne vykopnem!“ syčala a rástli jej obrie rohy. Prvý na zozname bol môj otec. Čo tým spôsobila najmä mne, si vôbec neuvedomila alebo ju to nezaujímalo. Svojou bezohľadnosťou navždy pochovala vzťahy s tými druhými, ako im hovorila. Celá otcova rodina na nás zanevrela. Ešte aj na mňa. Otec sa uzavrel do skafandra ľahostajnosti a prerušil s nami kontakt. Zmizol ktoviekam. Nebyť výživného, čo každý mesiac cinklo matke na účet, bol by pre mňa mŕtvy. Nemala som mu ako povedať, že som v podstate zostala sama. Spoza dverí izby som načúvala tichu v dome a vyčkávala, kedy matka vstane. Dokonale upravená vyjde zo spálne, v kuchyni sa napije vody a na stôl položí dvadsaťurovú bankovku. Nenájde

si ani poondiatych päť minút, aby sa zastavila v mojej izbe a zaželala mi dobré ráno. Alebo mi aspoň na lístok napísala zopár slov. Namiesto toho mi dala dvacku. Klepkajúc na chodbe vysokými opätkami odišla do práce bez toho, aby sa presvedčila, či vôbec žijem. Hľadela som na bankovku – vlastná matka mi nemá čo povedať.

A večer sa odohrávala tá istá smutná scéna. Ležala som na posteli a pýtala som sa tmy: „Lúbiš ma, mami?“ Odpoveď neprichádzala.

Povedala som si, že ak sa raz vydám, kariéru bude robiť len manžel. Ja sa budem starať o kŕdeľ našich detí. On bude ten múdry a ja jeho milá žienka.

Tak sa aj stalo. S Oliverom sme to chceli mať všetko po poriadku. Najprv škola, potom svadba a dobré zamestnanie. Uspokojila som sa s miestom na marketingu v jednej známej agentúre. Údajne je to práca, aká sa neodmieta. Lenže plánovať mediálne kampane je po čase nudný stereotyp. Vytypovať vhodné médiá, určiť si cieľovú skupinu, navrhnuť výšku rozpočtu, časové obdobie a kreatívnu cestu. Tabuľky a čísla. Čísla a tabuľky a stále dookola. Keďže však nechcem byť ako matka, nezháňam nič lepšie.

Oliverovi sa zaujímavé pracovné ponuky akosi dlho nehrnuli. Vyskúšal niekoľko zamestnaní a pozícií, no napokon sa našiel v realitnom biznise. Vraj konečne niečo zmysluplné. Trh s nehnuteľnosťami ho úplne pohltil a dal nám krídla. Na rad prišiel byt v centre mesta, iba kúsok od nábrežia Dunaja. Moderný nábytok, špičková elektronika a jedovaté oleandre na terase. Na konci zoznamu bolo dieťa. Dieťa...

Prudký náraz kolies na prístávaciu dráhu ma vrátil do prítomnosti. Už som doma, teda o polhodinu budem do-

ma a Olivera prekvapím. Pri tej predstave som sa usmiala. Vraciam sa totiž o deň skôr. Oliver o nič neprišiel, keď nemohol ísť so mnou na matkinu svadbu. Akémusi zaozbanému a priberčivému klientovi z Košíc musel osobne ukázať lukratívnu nehnuteľnosť na Hlavnej ulici, o ktorú mal dotýčny záujem. Koniec koncov zať matke pri sobáši vôbec nechýbal. Po devätnástich rokoch od rozvodu sa vydala za suchára Williama. Natrafila naňho na akomsi kongrese. Podozrievam ju, že si ho vzala len preto, aby otcovi dokázala, že ani ona nezostane na ocot. Donieslo sa jej totiž, že jej ex sa oženil. Matka tvrdí, že sa zamilovala. No ktovie prečo neprijala priezvisko nového manžela. Zostala Viera Baumannová. Nezaujímalo ju, či sa to Williamovi páči, alebo nie. Dokonca sa do Londýna nemienila ani presťahovať. Manželstvo na diaľku jej padlo vhod. Možno už zajtra sa vráti do Bratislavy a svojho muža nechá napospas osudu. Ak ju bude chcieť vidieť, musí priletieť.

Dlhými krokmi som sa náhlila k východu. Kolieska malého kufra sa po vyleštenej hale ľahko kĺzali za mnou. Prešla som sklenými dverami, nosom som takmer narázila do čierneho rámu, čo som sa nevedela dočkať, kým sa otvorí. Vyletela som na chodník a automaticky som zamierila k neďalekému parkovisku. Uprostred vyasfaltovanej plochy som sa zatočila, nech sa zorientujem a nájdem svoje auto. Už nech som doma, zažrela som si. Vnútorný hlas do mňa stále rýpal, aby som Oliverovi zavolala aspoň teraz z letiska, že sa vraciam skôr, ale nepočúvala som ho.

Aj vám sa už stalo, že ste neurobili, čo ste urobiť mali, a potom sa odohralo čosi oveľa horšie? V duši som nejas-

ne cítila, že toto bude môj prípad, ale nechcela som si to pripustiť. Nepokazím prekvapenie!

Kým som sa dostala do centra mesta, bolo takmer deväť. Podarilo sa mi zaparkovať priamo pred domom. Dvihla som hlavu. Zahľadela som sa na najvyššie poschodie zrekonštruovaného historického domu. V obývačke sa svietilo. Zazdalo sa mi, že za záclonou v kuchyni sa mihol tieň. Srdce mi poskočilo. Je doma, hoci spomínal, že nevie, kedy sa mu podarí z východného Slovenska vrátiť.

Nastúpila som do výťahu. Snažila som sa nevnímať dusivú vôňu parfumu, ktorá v kabínke uviazla po nejakej žene. Vo veľkom zrkadle som skontrolovala svoj vzhľad. Nebolo to najhoršie. Uhladila som si plavé vlasy siahajúce k brade a olizla si pery.

Výťah zastavil. Vystúpila som. Natešene som kráčala chodbičkou k bytu. Vkradnem sa dnu a zvolám: Miláčik, prekvapenie! Som doma!

Otočila som kľúčom a ticho otvorila. Zachytila som šumenie sprchy. Zahнала som nutkanie stiahnuť zo seba oblečenie a vliezť k Oliverovi pod horúci prúd vody. Kabelku som rovno z pleca spustila pod zrkadlo a sako hodila na moderný stojanový vešiak s tyčami pračudesne pokrútenými na všetky strany. Kufor som postrčila k stene a z nôh som skopla pohodlné baleríny. Chodidlá som si pritlačila na chladné dlaždice. Pociťovala som úľavu. Špičkou som posunula topánky k vešiaku, k nedbalo pohodeným Oliverovým lakovkám a...

Zrak mi spočinul na červených lodičkách. Tie predsa nie sú moje! Porozhliadala som sa. V obývačke som rozoznala čierne šaty prehodené na operadle gauča. Akoby mi

popred oči prebehla zježená mačka. To je koniec! Hrudník mi zovrelo. Dľaň som si pritlačila na prsia. Prekvapenie sa nekonalo. Vlastne áno.

„Oliver!“ zajačala som a vpadla som do kúpeľne. Stuhla som, akoby ma zasiahol blesk. Za zarosenou zástenou sprchovacieho kúta som zbadala nahú ženu. Pred očami sa mi vlnilo pružné telo s dokonalým zadkom a dlhými nohami. „Preboha!“ vyšepla som a zhorklo mi v ústach. Na jazyku som pocítila trpkú pachuť poníženia.

„Nina,“ ozvalo sa mi za chrbtom. „Čo tu robíš?“ hlas mu preskočil. „Nemala si sa vrátiť až zajtra?“ Zvrtla som sa. Oliver nevedel trafiť rukou do župana. „Aká bola svadba?“ vyjachtal s vystrašenými očami.

„Toto ťa zaujíma!“ zhúkla som a odstrčila som ho. Do spálne som sa vovalila ako fúria. Vdýchla som odor rozvášnených tiel. Žalúdok sa mi obrátil naruby. Potlačila som vracanie. Izba mi pripadala špinavá, lepkavá a dochytaná, hoci na čistote som si vždy dala záležať. Neviditeľný nôž mi tupo a pomaly prenikal kožou. Srdce mi búchalo ako kostolný zvon a pumpovalo bolesť do každučkej bunky. Nohy brneli túžbou kopať a všetko porozbíjať. Ruky mi vyleteli do výšky, ale hneď zasa klesli. Myslela som, že skutočnú bolesť už poznám. Nič predsa nemôže byť horšie, ako keď vás odmieta vlastná matka.

„Nina, prepáč... ja...“ koktal môj muž v chodbe.

Pootočila som sa a z plného hrdla som zvrieskla: „Vypadni! Vypadnite obaja!“ Už som sa neovládla. Vlastný krik ma ohlušil. Pátrala som po niečom, čo by som do Olivera hodila. „Padaj! Nikdy viac ťa nechcem vidieť!“ načiahla som sa za antikorovou miskou na komode a šmarila ju doňho. Chcela som zasiahnuť jeho pýchu, ktorú

strkal do tej cundry, ale uhol sa. Miska s rachotom pristála pri bosých chodidlách s krvavočervenými nechťami. Pohľadom som prešla po nekončiacich nohách k telu, zatočenému do sivej osušky. Mojej osušky! Hlava sa mi zakrútila.

„Mrzí ma to,“ vyblábotal Oliver.

„Tak teba to mrzí?“ opičila som sa po ňom a krivila som ústa. „Nechaj si svoje ospravedlnenia pre niekoho, kto o ne bude stáť!“ hodila som rukou. „Možno pre túto kurvu,“ prepichla som mladú pohľadom. „Preto si mi volal, aby si zistil, či je čistý vzduch?! Hovädo!“

Rozčúlene som zamierila do kuchyne. Zrútila som sa na stoličku a tvár som si zložila do dlaní. Mala som ich ľadové. Z útrob bytu ku mne doliehali hlasy a lomoz. Predstavovala som si, ako štetka zhŕňa svoje oblečenie na kopy a hľadá si nohavičky. Asi mi stúpol tlak, lebo mi zahučalo v ušiach...

„Možno to tak má byť a nemáme mať deti,“ povedal mi Oliver jedného večera.

„Čo to hovoríš?“ Zľakla som sa, že s manželom už necítíme to isté. Po šiestich rokoch, kúpe nového auta a dovolenke pri mori sme si obaja uvedomili, že toto nie je život, ktorý sme si vysnili. Máme síce všetko, teda takmer všetko, čo sme chceli, no vnímame iba spokojné mamičky tlačiace farebné kočičky.

Začal sa boj. Splodiť potomka bolo jediné, o čo sme sa krvopotne usilovali. Každému sa darilo, iba nám nie. Samozrejme, hnala som to do krajnosti a je to zaiste moja chyba, že Olivera rozhovory o rodičovstve znechucovali. Počas každej ovulácie som ho ťahala do postele. Niekedy aj trikrát za deň. Ničila som

ho otázkami: „Prečo to nejde? Kedy otehotniem? Iní to zvládnu na prvý pokus, tak povediac s prstom v nose, tak prečo my nie?“ Bála som sa, že Oliver vezme nohy na plecia a odíde odomňa. Sama sebe som sa niekedy hmusila. Všetky hrôzostrašné historky o ženách, ktorých zúfalstvo dohnalo až k únosu nejakého batolaťa, sa mi zdali absolútne pochopiteľné. Dokonca ani príbeh akejsi vrahyne, čo zabila tehotnú ženu, bábätko jej vytiahla z brucha a predstierala, že práve porodila, ma až tak nepoburoval. Iracionálne šialenstvo? Asi nie som normálna.

„Cítim sa ako vykastrovaný,“ pokračoval.

„A čo mám povedať ja?“ povzdychla som si. Túžba po dieťati sa nedá vypnúť. Oči sa mi zalievajú slzami už pri pohľade na šťastnú rodinku, ba aj na obrázok bábätko v časopise. Ženy s bruškom sú ako bytosti z druhého sveta. Zvedavo na ne zízam a neviem od nich odtrhnúť zrak. A potom mám čo robiť, aby som zamaskovala plač. Skláňam hlavu a hľadím si na špičky topánok, utekám do kúpeľne, na toaletu, zatváram sa v kuchyni a nasucho prehltnam.

Prečo práve my? Čo sme urobili nesprávne, čo robíme zle? Tisíce otázok, na ktoré nepoznáme odpoveď. Iba nekonečné martýrium, smútok, hnev, frustrácia a preteky s časom. Pechoríme sa zbytočne. Svet je nespravodlivý. Počas každej menštruácie mi pripadá šedivý, akoby v ňom nebolo nič, čo by ma dokázalo rozveseliť. Mám za sebou ďalšie zbytočné hodiny pochabých snov a plánov. Už to troá večnosť.

Stalo sa to, čoho som sa obávala. Je to tu. Mala som si už dávno vstúpiť do svedomia a umúdiť sa. „Netlč do rakvy ďalší klinec, môže byť posledný,“ pripomenula sa mi často omieľaná výstraha samozvaných odborníkov domácich

manželských poradní. Aj moja stará mama ju vtĺkala do hlavy svojej dcére. No zdá sa, že opakované frázy majú opačný účinok. Mama s otcom sa i tak rozviedli. A teraz som na rade ja. To nie je fér! Život nie je fér! Srdcervúco som sa rozplakala. Slzy sa mi rinuli dolu tvárou a stekali do rukávov.

Ako ľahko môže jediná kratučká chvíľa všetko zmeniť.

2

Počula som tiché buchnutie vchodových dverí. Odišla? Vzala toho neverného podvodníka so sebou? Nevedela som. Plakala som, až kým som nepocítila prázdnotu. Utrela som si oči a vysmrkala sa. Zadávala som sa do tmavého okna a urovnávala som si myšlienky v hlave. Možno si ma Boh všimne, ako tu nešťastne sedím, a pomôže mi, pomyslela som si a opäť mi vyhrkli slzy. Stisla som viečka. Nesmiem nariekať, musím niečo urobiť. Lenže čo?

Nie som milovníčkou drám, nebudem Oliverov románik nafukovať do prasknutia. I tak to príšerne bolí. Akoby mi niekto z hrude vytrhol kus srdca. Jednoducho mu zbalím veci a vykopnem ho. Tak! Nech ide dočerta! A možno už doma ani nie je.

Odsunula som sa od stola. V spánkoch mi búšila krv, oči mi horeli odhodlaním povedať mu pekne z plných pľúc, čo si o ňom myslím. Vezmem veci do vlastných rúk. Vztýčim hlavu, vypnem hrud' a s úsmevom na perách mu oznámim, že podám žiadosť o rozvod. Ten úsmev bude zo všetkého najťažší.

Potichu som vyšla z kuchyne. Ťažko som dýchala. V chodbe som sa oprela o stenu. Pred očami sa mi rozpre-

strela tma. Ešte aj mozog akoby mi zahaľovala hmla. Bála som sa, že omdliem.

Ani neviem, kedy som konečne nazrela do obývačky. Cez úzku štrbinku privretých dverí som ho zbadala. Sedel v kresle, čierne kučeravé vlasy mal mokré. Oblečené mal belasé tričko a džínsy. Vďakabohu, už zo seba zmyl vôňu frajerky a... Náhle zvrátil hlavu a na dva gľy stiahol pohár červeného. V krku mi navierala hrča. Tak on si pokojne popíja, akoby sa nič nestalo, a ja sa trápim! Ani ho nenapadne prísť za mnou, požiadať o odpustenie alebo aspoň veci vysvetliť. Hoci všetko je jasné ako facka. Niet čo vysvetľovať. Banálny prípad. Žena u materi, byt voľný, tak zbalil prvú štetku v bare! Zaplavovala ma zlosť. Takmer som sa v nej utopila. Samozrejme, že som urobila presný opak toho, čo som si predsavzala.

Kopla som do dverí. Rozleteli sa, až kľučka tresla do steny. „Ty si ešte tu?!“ vyštekla som.

Mlčky položil pohár na konferenčný stolík. Okrúhle dno dlhej stopky vytetovalo do bieleho lakovaného dreva červené koliesko.

„Čo tu ešte robíš?“ zasyčala som. „Zmizni.“ Išlo ma roztrhnúť od jedu.

Doširoka rozhodil rukami: „A kam mám ísť?“

„Pre mňa za mňa aj do riti!“ sekala som pomedzi zaťaté zuby. „Strať sa mi z očí!“

„Ninka,“ oslovil ma Oliver zmierlivo. Jeho hlas mi pripadal ako bazový sirup nebohej starej mamy. Každé leto ho varievala vo veľkom hnedom hrnci. Strapce kvetov na mohutných kríkoch rastúcich konča záhrady odstrihávala nožnicami; opatrne, aby ani jeden žltobiely lupienok nevyšiel nazmar.

„Zabudnime na to,“ pridal do hrnca lyžicu cukru.

Nohy mi oťaželi. Zdesene som naňho pozrela. Zabudnime? To sa dá ako? Nechápe, že otvoril konzervu s červíkmi a tie sa rozliezajú všetkými smermi?

„Nechcel som ti ublížiť,“ súkal zo seba. „Začneme odznova. Súhlasíš?“ žmurkol na mňa.

Čo to na mňa skúša? Znechutene som stisla pery.

„Ninka, viem, že som to pohnojil, ale napravím to,“ ospravedlňujúco sa na mňa usmial. „Veď mám len teba. Urobím, čo budeš chcieť. Ver mi!“

To myslí vážne?

„Dievčatko, zažili sme aj dobré časy a vrátíme ich späť. Pozri,“ siahol do kresla a vylovil fotografie spojené modrou gumičkou. Svadobné, spoznala som ich. Vytiahol ich zo šuplíka, aby ma spracoval? Zaujímavá taktika. Už dávno som sa zberala kúpiť album a momentky z najkrajšieho dňa svojho života doň pozakladať, nech o ne neprídeme. Nech sa nestratia. Teraz ich môžem rovno rozšklbať!

Stiahol gumičku a povykľadal fotografie na stôl ako tarotové karty. „Bude to ako vtedy,“ pichal ukazovákom do lesklých záberov.

Zaliala ma horúčava. Ten darebák si myslí, že som padnutá na hlavu?! Vytiahne spomienky a okamžite vymaže dnešný večer ako nejakou zázračnou gumou? Sviňar, táto finta mu nevyjde!

„Viem, previnil som sa, ale fakt o nič nešlo...“

V nemom úžase som naňho hľadela. O nič nešlo... A o čo teda? Striaslo ma.

„Povedz, láska, čím by som ti urobil radosť?“ zaskočil ma otázkou. Na okamih mi vyrazila dych.

Nadvihla som plecيا. Vedela som, čo by urobilo radosť jemu – desiatky predaných bytov, červený kabriolet, golfové palice a možno aj plachetnica. Matka by sa potešila povýšeniu v práci, nule k štvorcifernému mesačnému platu, štvrťročným odmenám, novému kožuchu... Ale čo by urobilo radosť mne? A v tejto chvíli? Nič! Možno jeden dobre mierený kopanec do Oliverových gulí!

„Prečo si ticho?“ spýtavo na mňa pozrel.

Pokrútila som hlavou. Bude lepšie, ak odídeš. Vypadni! vyháňala som ho pohľadom, ale nahlas som nepovedala nič. Hrýzla som si pery. Prečo váham? Prečo ho nevyrazím? Obmäkčili ma svadobné fotografie? Čo je to so mnou?

Niekedy sa človek rozhodne, že niečo urobí, a urobí to. Lenže ja nie! Som otrasný slaboch. Musím sa spamätať.

Naštartuj sa a vykopni ho! prikazovala som si v duchu.

„Vyriešime to. Prosím, daj mi šancu!“ Cítila som, že sa úprimne snaží, záleží mu na mne, ale pred očami som stále mala tie nekonečne dlhé nohy. Nevera sa nedá len tak ľahko vyžehliť!

„Vyriešime?“ zatiahla som posmešne. „Robila som pre teba prvé aj posledné, všetko, čo som ti videla na očiach, a ty si si to v našej posteli rozdal s nejakou cudzou babou!“

Ani vo sne by mi nenapadlo, že ma Oliver môže podvádzaf. Bol nadovšetko citlivý a pozorný. Muž, ktorého by mi mohla každá žena závidieť.

Hoci, musím pripustiť, že v honbe za dieťaťom sa medzi nami čo-to pokazilo a Oliverovi povinný styk v čase ovulácie poriadne liezol na nervy. Lenže ja som mesiac čo mesiac dúfala, že už sa to zmení. A potom zasa ten ďalší a ďalší. Veď ani jeden špecialista, ktorého sme navštívi-

li, nepovedal, že nemôžeme počať potomka prirodzenou cestou. A boli sme u viacerých.

„Nič to pre mňa neznamenal.“

Neznamenal? Čo je to za slovo? Ani čert nevie, čo tým chcel povedať. Vzdychna som: „A tomu mám uveriť?“ Typický modus operandi neverných chlapov. „Čo to trepeš? Počúvaš sa vôbec?“

„Nemyslel som to s ňou vážne.“

„Tak prečo si ju dovliekol k nám? Nemáš poruke dosť bytov, od ktorých máš kľúče, keď ich ukazuješ záujemcom? Alebo ti bolo ľúto vysoliť prachy za hotel, čo?“ zhúkla som. „Koľko jej podobných sa váľalo v mojej posteli?“ Srdce mi vynechalo úder. Už len tá otázka vyznela hrozne.

„Ani jedna!“ bránil sa. Rýchlo dodal: „Teda iba ona! Prenasledovala ma, nedala mi pokoj. Chcel som to s ňou skončiť, ale bola neodbytná.“

„Kto je to? Ako sa tá štetka volá? Okamžite mi povedz, kto to bol!“

Zaspätkoval. „Kto to bol?“ zopakoval otrávene.

„Odkiaľ ju poznáš?“

Vsunul si dlane pod stehná ako malý chlapec. „Odkiaľ?“ opäť zopakoval moju otázku, akoby si dával čas na rozmyslenie. Asi vedel, že ju mienim vyhľadať a vyrovnáť si s ňou účty. Najlepšie u nej doma. Možno je vydatá, veď prečo inak by prišli sem... Nech si teda zgustne aj jej mužiček.

„Odpovedz mi!“

Tupo sa zahľadel kamsi do neznáma.

„Ako dlho to trvá?“

Čo ak ma podvádza roky? Zľakla som sa. Nič som nezbadala zaslepená láskou a túžbou po dieťati.